

УКРАЇНА ВШАНУЄ
95-РІЧЧЯ ПОДВИГУ
ГЕРОЇВ КРУТ

4

І КНИГОЮ, І ФІЛЬМОМ:
ІМ'Я ГАВРИЛКА
ПОВЕРТАЄТЬСЯ

5

СВІТЛО ВОЛИ
НА ВІСТРІ
ШАБЛІ

7

Козацькому роду нема переводу!

Козацький край

Ціна - 2 грн.

№1 (43)
24 січня 2013 р.

Переяславська рада:

міфи та реальність

Січень 1654 року був
давно, та побрехеньки
про нього досі живі...

**Олег
ОСТРОВСЬКИЙ**

Хто сказав, що під Крутами ми програли? Бій триває досі!

Київські студенти і вільні козаки, які 95 років тому полягли в кривавому бою на підступах до української столиці, стали символом незламності духу. Холодний день 29 січня 1918 року сповнив гарячі серця патріотів усієї України вірою у те, що подвиг куреня січовиків, які загинули під Крутами, стане прикладом того, як слід захищати Вітчизну. Не сталося...

Розрізнений спротив чужинським полчищам не врятував Україну від полону на довгі десятиліття – бо нація, яка хоч на мить вагається, опускаючи зброю, підняту для захисту кордонів своєї держави, зазвичай втрачає Волю.

Але то – не їхня вина. Герої Крут полягли як личить лицарям – в останньому бою заступивши собою Київ від 5-тисячної орди Муравйова. Вони тоді не знали, що захищають свій народ від майбутніх жаклих «продразв'орсток» і Голодомору, від репресій і винищення, від брехні і рабства. Знали одне: п'яний чужинець преться у рідне їм місто, прагнучи влади над ним. Цього усвідомлення було досить, щоб заступити їм шлях – за спинами студентів залишалося те, що було їм найдорожче...

Хто винен у тому, що бездарно втрачено було сподівання мільйонів тих, хто повірив у вільний завтрашній день? Хай їхні прізвища сьогодні не звучать – згадаймо краще усіх тих, хто і в наступні роки після трагедії під Крутами продовжував боротьбу. Тих, хто падав, прошитий ворожою кулею чи звалений тифом у Першому та Другому зимових походах війська УНР. Тих, хто гинув, ставши під чорне знамено Холодноярської республіки, під прапори повстанських отаманів по всій Україні і до останнього захищаючи кожен метр рідної землі. Зрештою, тих, хто став на боротьбу з окупантами в наступні роки й десятиліття і не схилив голову перед чужинцем.

Говорю не лише про тих, хто зброю в руках тримав. Боролися справжні українці хто як міг: хто влучним словом вірша, книги чи підпільної листівки, а хто піснею. Звісно, й обріза з-під стріхи діставали часто. Не скорені – а це головне. Боролися навіть тоді, коли потрапляли за тюремні мури й колючі огорожі коцтаборів...

Сказати, що Герої Крут полягли навіки було б неправдою. На холодному вітрі притискаючи востаннє приклад гвинтівки до щок, у січні 1918-го вони ловили на прицілі не просто п'яних матросів – тим самим намагалися відвернути велику біду від України. Минуло 95 років, та біда досі товчється на порозі держави, лише очікуючи миті для того, щоб знищити мову, культуру й самобутність нації, розтоптати її гідність, звалити з ніг і добити багнетом відроджену Незалежність. Ми говоримо про те, що Герої Крут полягли, щоб повернутися сьогодні й незримо стати поруч з тими, хто бореться за волю України. Та не слід забувати про те, що десь поруч ходять і нащадки матросів Муравйова, яким українська воля – як кістка поперек горлянки...

На здобуття Шевченківської премії нині висунуто книгу давнього друга й постійного автора «Козацького краю» Романа Ковалю. Його «Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею» нині йде в атаку, як колись йшов «Чорний Ворон» Василя Шкляра – книга працює не гірше, аніж полк черношличників у розпалі бою. Своїм існуванням вбиває наповал новітню матросню, яка не любить українське, а українців навпаки надихає на звершення в ім'я свободи нації.

Переможе ця книга – і стане це ще одним міцним бліндажем «лінії оборони» на захисті як рубежів нашої держави, так і вільного духу, що кордонів не має...

2013 рік ще тільки розпочався – нехай він радує лише добрими новинами тих, хто любить свою, а не чужу землю!

У Ростові вимагатимуть від Путіна запровадити національність «козак»

На 26 січня в Ростові заплановано проведення козачого мітингу. Керівництво військового козачого товариства «Всевелике військо Донське» (ВКО ВВД) дистанціювалося від організаторів заходу.

Як заявив «Росбалту» заступник військового отамана Віктор Дем'яненко, реєстрові козаки до нього непричетні.

«Організаторами мітингу є якісь козаки. ВКО «Всевелике військо Донське» не має стосунку до цього заходу. Я буду присутній на ньому, але як спостерігач», – уточнив Віктор Дем'яненко.

На мітингу в парку Собіно від імені козаків Дону, Терека, Кубані та Яїка передбачається прийняти резолюцію, звернену до президента і уряду РФ.

Учасники мітингу мають намір вимагати внести в розділ 3-го Загальноросійського класифікатора інформації про населення «Національності» – «Народи і етнічні групи Російської Федерації»

зміни, додавши під номером 26 (в алфавітному порядку) народ «Козаки».

«В жодному разі не повинно бути гасел типу: «Даеш Донську козаку Республіку», «Слава Казакії», «Казакія для козаків» тощо і тим більше «Росія – для росіян», – ідеться у зверненні організаторів, опублікованому в соцмережах. – Організатори вимагають від козаків чіткого дотримання цілей, вказаних в резолюції. Не ведіться

на провокації, дотримуйтесь порядку і дисципліни, мирно реагуйте на можливі спроби влади втрутитися в проведення заходу. Не повинно бути ані бійок, ані нецензурної мови, екстремістських, сепаратистських і політичних гасел!»

Особливу увагу організатори мітингу надають питанням безпеки заходу.

«Жодної реєстрової форми та форми у принципі! Вітається національний одяг або його окремі елементи, тобто папахи, кубанки, шаровари з лампасами, бешмети, черкески, бурки, чекмені».

НА МІСЦІ КОЛИШНЬОЇ ШКОЛИ УПА ВПЕРШЕ ПРОХОДИЛИ ВИШКІЛ РОСІЙСЬКОМОВНІ УКРАЇНСЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ

Традиційне навчання – тренувальний табір для націоналістів протягом чотирьох днів проводили в лісі недалеко села Слов'ятин Березанського району Тернопільщини активісти організації «Тризуб».

З різних областей України сюди з'їхалося 60 чоловік. Жили в бункерах на місці колишньої школи УПА. Слухали лекції, вчилися рукопашного бою, додали смугу перешкод.

На вишкіл до «тризубівців» вперше приїхали активісти організації Російськомовні українські націоналісти (РУН).

«Наша організація молода і зараз знаходиться на етапі формування осередків в областях півдня та сходу України. Спочатку ми почали об'єднуватися за допомогою групи в соцмережі, оскільки хоч «російськомовний український націоналіст» і звучить дивно, але насправді таких людей багато, і ми вирішили шукати собі подібних. Так склалося, що нашу країну з часів Петра Першого і Катерини Другої русифікували, і зараз 45% населення російськомовні. Але дві третини з них – етнічні українці. Російський «язик» не заважає нам сповідувати націоналістичні принципи, які пропагував Степан Бандера. Російськомовні ми тимчасово, будемо робити все, щоб повернути собі та Україні єдину рідну мову», – розповів один з активістів РУНа Сергій Замілюхін.

У групі Російськомовних українських націоналістів зараз більше трьох тисяч прихильників. Активісти збираються в реальному житті і планують просвітницькі акції. У минулому році на Покрова роздавали в російськомовних областях листівки «Розкажи своїй сім'ї правду про УПА» – у

них викривали нав'язані при Союзі міфи про українських повстанців.

«Ми вивчали роботу багатьох націоналістичних організацій і прийшли до висновку, що» Тризуб «як представники традиційного українського націоналізму нам найбільш близькі. Тож і приїхали в табір почититися, як взагалі організація будується і працює, тому що в самих досвід дуже малий», – зазначив Замілюхін.

У день перед виїздом «тризубівці» розважали себе і гостей вертепом.

«СЕКРЕТНІ» ІСТОРІЇ ТА ІСТОРІЯ ОУН - У КОРОТКОМУ СПИСКУ НА ЗВАННЯ «КНИЖКИ РОКУ»

Книга Володимира В'ятровича «Історія з грифом "Секретно". Нові сюжети» та дослідження Івана Патриляка про історію визвольного руху 1939—1960-х років «Перемога або смерть» потрапили до короткого списку XIV Всеукраїнського рейтингу «Книжка року».

Рейтинг «Книжка року» оприлюднив короткі списки номінантів на звання книги року. У номінації «Минувшина» серед популярної історичної літерату-

ри одним із лідерів є друга книга Володимира В'ятровича, який у 2008—2010 роках розсекретив архіви КГБ. В «Історії з грифом "Секретно". Нові сюжети» старший науковий співробітник Києво-Могилянської академії В'ятрович розповідає про минуле України з архівів радянської спецслужби: тут і сюжети про керівників підпілля та радянських солдатів, про любов і зради, геополітичні маніпуляції та агентурні ігри. Перша книга з цієї серії увійшла до ТОП-10 книгарні «Є» 2012 року, мала три перевидання, а автор отримав за свою працю премію Стуса.

Серед найрезонансніших досліджень нинішнього книжкового сезону названо книгу Івана Патриляка про історію ОУН та УПА «Перемога або смерть: український визвольний рух у 1939—1960 роках» та наукове видання цієї ж роботи «Встань і борись!». Це перша в Україні узагальнена історія від створення ОУН до останніх повстанців у лісах Західної України в 1960-х роках. Іван Патриляк, доцент Київського університету Шевченка, систематизував результати своєї кількарічної праці

з українськими, радянськими, німецькими та польськими архівами в цікаву і ґрунтовну розповідь про найтриваліший у Європі рух опору двом тоталітарним режимам. Наприкінці минулого року Патриляк захистив докторську працю в Київському національному університеті імені Т. Шевченка.

Обидві книги вийшли в серії «Наш формат історії», яку публікують Центр досліджень визвольного руху, мистецька агенція «Наш формат» та видавництво «Часопис».

Лауреатів XIV Всеукраїнського рейтингу «Книжка року» буде названо на урочистій церемонії в телеєфірі Першого національного 25 січня.

www.cdvr.org.ua

У ДЕНЬ СОБОРНОСТІ В ОДЕСІ РОЗГУЛЯЛИСЯ ПОСЛІДОВНИКИ СТАЛІНА

22 січня, у День Соборності в Одесі виникла бійка між представниками проросійського руху «Молодоединство» і представниками «Свободи» та інших націоналістичних партій.

Близько 10 ранку під час покладання квітів у парку ім. Тараса Шевченку біля пам'ятника Кобзареві зібралися представники організації «Молодоединство» і «Партії Сталіна» з плакатами «вождя народів» і портретами «ворогів народу» в кількості близько 40 осіб, повідомили ФАКТИ.ІСТV.

Вони заявили, що не зрушить з місця, оскільки на цьому місці повинен розпочатися мітинг «Свободи» та інших

націоналістичних політорганізацій. Правоохоронці запропонували мітингувальникам розійтися, щоб уникнути конфлікту, але ті відмовилися, розгорнувши прапори своєї поліції.

Представники антифашистського комітету заявили заступникові начальника ГУ МВС Дмитру Фучеджі, що червоно-чорні прапори неприпустимі на святкуванні, на що він відповів, що «партійна символіка офіційно не заборонена», повідомляє видання.

У свою чергу народний депутат, лідер обласної організації «Свобода» Павло Кириленко на питання журналістів, чи очікуються провокації і силове протистояння, відповів: «Тут є

особи, які відповідають за правопорядок».

Через кілька хвилин на місце прибули близько сотні представників «Свободи» та інших націоналістичних політсил, які також розгорнули свої прапори і пішли до пам'ятника Т.Шевченку. Як тільки вони підійшли до підніжжя монумента, де стояли «антифашисти» і «сталіністи», почалася бійка, яку, щоправда, дуже швидко розняли правоохоронці.

Як зазначається у повідомленні, біля місця проведення заходу чергувала машина швидкої допомоги і два автомобілі з бійцями спецпідроз-

ділу «Беркут».

Про постраждалих не повідомляється. Між конфронтаційними політсилами встановили подвійний міліцейський кордон.

В одеській міліції ще до

розголосу у ЗМІ встигли заявити, що ніякої бійки 22 січня біля пам'ятника Тарасу Шевченку не було і все пройшло спокійно.

www.volynpost.com

ШУХЕВИЧА І БАНДЕРУ ВИЛУЧИЛИ З ШКІЛЬНИХ ТЕСТІВ. НАТОМІСТЬ ВПИСАЛИ БІЛЬШОВИКІВ...

Імена українських військовиків та політичних діячів Степана Бандери та Романа Шухевича Міністерство освіти вилучило з переліку осіб, про які треба знати, аби скласти щогорічне незалежне оцінювання з історії України. Їх замінили на Миколу Щорса і Юрія П'ятакова, повідомляє ЗІК.

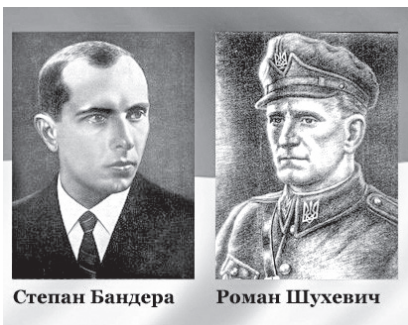
«Українська правда» звернулася за коментарем до прес-служби Міносвіти. Там сказали, що не знайомі з такою інформацією і попросили надіслати інформаційний запит.

Микола Щорс — уродженець Чернігівщини, офіцер Російської Імператорської армії часів Першої світової війни, один із творців перших українських радянських військових підрозділів у 1918 році. В лютому 1919 року вибив війська Директорії УНР з Києва, захопивши місто.

Загинув у серпні 1919 року в боях із союзнаю армією УНР і ЗУНР на Житомирщині. Обставини його смерті досі є таємничими — Щорса вбили зблизка, можливо, це зробили більшовицькі агенти з Москви. Завдяки фільму Олександра Довженка «Щорс» став канонічною іконою більшовицької боротьби в Україні, «українським Чапаєвим».

Юрій (Георгій) П'ятаков — уродженець Черкащини, член Центральної Ради від більшовицького відлуги Російської соціал-демократичної робітничої партії. Брат одного з лідерів Січневого повстання 1918 року в Києві Леоніда П'ятакова. Голова Тимчасового робітничо-селянського уряду радянської України 1919 року. Чоловік народного секретаря внутрішніх справ радянської України Євгенії Бош.

П'ятаков був одним із очільників винищення білогвардійських офіцерів у Криму в 1920 р. У 1921-23 рр. керував вугільним виробництвом Донбасу, потім працював на економічних посадах у Москві, вважався одним із найкращих радянських господарників. Розстріляний під час сталінських репресій у 1937-му за звинуваченням у створенні троцькістського підпілля з наміром «відірвати Україну від РСР».

Степан Бандера Роман Шухевич

www.istpravda.com.ua

У СІМФЕРОПОЛІ ЛЮБУЮТЬСЯ НА МАРКИ ЧАСІВ УНР

В Музеї історії Сімферополя 22 січня відкрилася виставка «Біла джерел української марки», на якій представлені перші марки УНР, Української Держави (гетьмана Павла Скоропадського), Української Соціалістичної Радянської Республіки та незалежної України.

Відкриття виставки присвячено Дню Соборності та Свободи України, повідомляє «Голос Таврії».

Всього на виставці представлено біля 70 експонатів (марок, блоків, частин марочних листів, конвертів) 1918-2011 рр. із колекції кримського історика Андрія Іванця.

«Марка — це штрих-код історичного часу. Вони допомагають відчутти на доторк та побачити епоху, якій належать, роблять віддалені часи більш близькими та зрозумілими, — зазначив історик. — Сподіваюсь, що марки Української Народної Республіки періоду Директорії допоможуть всім бажаючим сімферопольцям ближче ознайомитися з періодом, коли було оголошено Акт

Злуки про добровільне об'єднання Наддніпрянщини та західної частини України, а відвідання виставки — цікавіше відзначити День Соборності».

На виставці можна побачити стандартні та комеморативні поштові марки, марки-гроші, фіскальні марки.

В експозиції представлені як старовинні українські марки, так і сучасна філателістична продукція, присвячена їм.

Відвідувачі заходу зможуть ознайомитися з першими марками всіх форм української державності XX ст., а також локальними кримськими марками 1918 р.

Допомогу в підготовці виставки надали голова Кримської організації Асоціації філателістів України Я.Г. Дубоссарський та колекціонер-боніст М.В. Шаповалов.

Виставка «Біла джерел української марки» працюватиме у Сімферополі до 6 лютого.

Гості майже з усієї України планують завітати 29 січня на заходи з вшанування 95-ї річниці подвигу Героїв Крут на меморіальний комплекс у селі Пам'ятне Борзнянського району на Чернігівщині.

Про це повідомив на нараді в Чернігові голова обласної державної адміністрації Володимир Хоменко.

За його словами саме меморіальний комплекс стане епіцентром відзначення пам'ятної дати в українській історії.

«Вся Україна повинна відчувати, що вона прийшла на гостинну землю Чернігівщини, де вшановують героїв», - сказав він.

Видання «Високий Вал» подає попередній план заходів з вшанування пам'яті Героїв Крут:

1. Мітинг-реквієм з нагоди 95-ї річниці бою під Крутами (покладання квітів, литя за полеглими у бою) — 29 січня 2013 року, початок об 11:00 год., місце проведення — територія Меморіального комплексу «Пам'яті Героїв Крут», с. Пам'ятне Борзнянського району Чернігівської області.

2. Концерт «Вони загинули, щоб жити» (за участю капели бандуристів ім. О. Вересая обласного філармонійного центру фестивалів та концертних програм) — 29 січня 2013 року, початок о 13:00 год., місце проведення — с. Крути Ніжинського району, сільський Будинок культури.

3. Урочистий вечір «Герої Крут у пам'яті людській» (за участю творчих колективів м. Ніжина) — 29 січня 2013 року, початок о 15:00 год., місце проведення — м. Ніжин, міський Будинок культури.

4. Тематична концертна програма до 95-ї річниці бою під Крутами (за участю капели бандуристів ім. О. Вересая обласного філармонійного центру фестивалів та концертних програм) --29 січня 2013 року, початок о 18:00 год., місце проведення — м. Чернігів, обласний філармонійний центр фестивалів та концертних програм.

Надомість сайт молодіжної кампанії "Пам'ятай про Крути" (<http://kruty.org.ua/>) пропонує усім бажаючим долучитись до кампанії - 2013

ПРИНЦИПИ КАМПАНІЇ:

1. Дізнайся більше про бій під Крутами. Важливо знати правдиві, а не міфологізо-

вані політиками причини, події і наслідки. Прочитай кілька сторінок про подвиг юнаків з першоджерел, із спогадів учасників бою.

2. Підтримай кампанію «Пам'ятай про Крути!» у соцмережах і ЗМІ, фінансово. Розмісти банер на власній сторінці чи у молодіжних групах. Підготуй і опублікуй статтю для популяризації кампанії у відомих національних та регіональних сайтах, газетах чи журналах. Перерахуй кошти для зйомок документаль-

ного фільму про Крути.

3. Вшануй полеглих, одягнувши 29 січня крутянську символіку. Причепи на груди стрічку чи значок із відповідною символікою (не маєш - виготови сам і для своїх друзів), одягни вишиванку, яка споконвіку нагадує українцям червону кров героїв, пролиту за нашу чорну землю.

4. Присвяти Героям одну добру справу. Організуй перегляд молоддю відповідного відео (наприклад, фільму "Майкл Колінз" - професійно озвученого українською мовою за сприяння "Гуртом" спеціально для цьогогорічної кампанії), флеш-моб на крутянську тематику, смолоскипний похід, вечір бардівської пісні чи військово-історичну гру на місцевості тощо. Головне, щоб була дія!

5. Підтримай традицію крутянського посту (від 21.00 28 січня до 6.00 30 січня). Даний звичай, саме в цей день, започаткувало в 1931 році покоління Шухевича і Бандери, на ньому виростили майбутні лицарі УПА.

У 1931 році, до 13-ї річниці бою під Крутами, в пам'ять про полеглих Героїв відбулось одноденне голодування львівських студентів. Наступного року до цієї акції приєднались міста та села Галичини, а також українські студенти, що проживали за кордоном.

До 1939 року студенти та учні старших класів українських шкіл щорічно проводили голодування і заощаджені в такий спосіб гроші передавали до бойового фонду українського визвольного руху.

Бажаючи відновити цю традицію, група ініціативних людей у 2008 році оголосила відновлення одноденного «крутянського посту». Того року до акції приєдналось 43 особи. Наступного, 2009 року з'явився сайт молодіжної кампанії "Пам'ятай про Крути", а ініціатива збільшилась у 5 разів (202 особи). Ще активніше вона була підтримана і в наступні роки.

**Підготував
Ігор АРТЕМЕНКО —
за матеріалами інтернет-
видань**

І КНИГОЮ, І ФІЛЬМОМ: Роман Коваль повертає Україні ім'я Михайла Гаврилка...

У книжці розповідається про скульптора і художника, автора першої (і забутої!) Шевченкіани, січового стрільця, начальника штабу Сірої дивізії Армії УНР, повстанського отамана Михайла Гаврилка. До зустрічі запрошено заступ-

Творчий вечір Романа Ковалю з нагоди висунення його книжки "Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" на Шевченківську премію почнеться о 18.00 год. 24 січня 2013 року у великій залі Київського міського будинку вчених (вул. Володимирська, 45А).

ника голови Національної спілки письменників України поета Михайла Каменюка, голову Національної спілки кобзарів України Володимира Єсипка, народних депутатів України Олеса Донія, Юрка Сиротюка, Олега Панькевича, скульптора Михайла Горлового, доктора мистецтвознавця Дмитра Степовика, заслуженого журналіста України Емму Бабчук, режисера Михайла Ілленка, поетесу Ольгу Страшенко, професора Григорія Іванченка, кобзарів Тараса Силенка та Ярослава Черногуза, гітариста-віртуоза Гриця Лук'яненка, співачку Нелю Франчук, лідера гурту "Тінь Сонця" Сергія Василюка, голову ОУН Богдана

Червака, редактора газети "Шлях перемоги" Віктора Рога, редактора газети "Українське слово" Ольгу Дубовик, власника ресторану "Руське кафе Культ Ра" Кия (Олександра Ваврика) та інших достойників.

У межах вечора відбудеться прем'єра двосерійного документального фільму "Стеком і шаблею". Авторами сценарію виступили Роман Коваль, Василь Портяк, Валерій Тетерятник. Режисер та оператор – Володимир Бондаренко. У головній ролі Володимир Пашенко. Стрічка двосерійна, загальна тривалість 55

хвилин. Вестиме вечір письменник Василь Шкляр.

Вхід вільний.

Презентація

2-го видання книжки Романа Ковалю "Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" та показ фільму "Стеком і шаблею" відбудуться також у ресторані "Руський клуб Культ Ра", 30 січня 2013 року, о 19.00 год.

«ТІНЬ СОНЦЯ» ПРАГНЕ ЗВЕСЕЛИТИ УКРАЇНСЬКІ СЕРЦЯ

«Тінь Сонця», столичний гурт, який виконує пісні у стилі «козацький рок», подарувала своїм шанувальникам нову пісню «Коли на серці сумно». Це перша студійна робота гурту без гітариста Андрія Хаврука, який вийшов зі складу наприкінці минулого року.

Слова пісні настільки влучні, що не потребують якихось коментарів:

**Коли на серці сумно і жити вже не в кайф є,
Виходжу подивитись,
як вітер з морем грає -
Немов зійшлося
козацтво у
смертельному бою
За волю побратимів, за
святу стражденну матінку
свою.**

**Коли душа заплаче, виходжу у поля я,
Де чути, як співає ще і промовляє
земля,
Розорані степи і все вже продано давно,
Та я ще вільний і тому відчую
прадідівське тепло.**

**Коли зітхнеш у люті, і вже не слід
терпіти**

**Згадай, що шлях тернистий пройти
ще мусиш і ти**

**Виходь у своє місто, виходь у рідний ліс,
Здійсни свій чин пред тими, чий подвиг
дорогий тобі до сліз...**

Лідер гурту «Тінь Сонця», частий гість Холодного Яру і друг «Козацького краю» Сергій Василюк в одному зі своїх нещодавніх інтерв'ю сказав з приводу новинки: «Пісня насправді геть не сумна, а навпаки є добрим зарядом на весь наступний рік. ...Наша земля надихає і будить нас до нових перемог! Будьте справжніми! Будуйте справжнє. Україна потребує цього! Спробуйте бути господарями свого життя – це складно, але цікаво. А коли цікаво, то навіщо вішати носа?»

Ще одна новина для шанувальників гурту: «Тінь Сонця» оголосила про початок конкурсу серед своїх шанувальників та просто небайдужих людей. Він отримав умовну назву Творчість на тему Тіні Сонця. За умовами конкурсу потрібно зробити будь-який візуальний витвір, наприклад малюнок, фотоколаж, креативне відео чи hand-made і викласти його в інтернеті на сторінці гурту у мережі Вконтакті.

Переможців музиканти визначать на основі особистих вражень та за кількістю лайків відвідувачів сторінки. Власник першого місця отримає диск з автографами гурту, а також ексклюзивну можливість зустрітись з учасниками команди та відвідати її репетицію. Подарунками за друге місце стануть футболка із символікою «Тіні Сонця» і диск з автографами. Третім призом буде просто диск з автографами.

Ігор АРТЕМЕНКО

Українська держава понад усе!
Видавці історичного клубу "Холодний Яр"

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Передплати газету "Незборима нація"!

Вона може стати неоціненним другом вчителя, школяра, студента, історика, краєзнавця, кожного, хто цікавиться героїчною і трагічною історією нашої Батьківщини.

"Незборима нація" – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України. Її можна передплатити у будь-якому відділенні пошти: передплатний індекс 33545. Вартість передплати на рік – 17,34 грн. Не забудьте передплатити "Незбориму націю" і для бібліотек та шкіл тих сіл, з яких ви вийшли.

nezboruyma@naciya.org.ua

До уваги читачів «Козацького краю»:

передплатити нашу газету можна у будь-якому поштово-відділенні усіх областей України та АР Крим

Передплатний індекс «Козацького краю»: 89155

Вартість передплати:

- * на 1 рік – 126 грн. 50 коп.
- * на 6 місяців – 63 грн. 25 коп.

Переяславська рада: правда і міфи

І досі чимало громадян України сприймають Переяславську раду січня 1654 року крізь призму постанови ЦК КПРС "Про святкування 300-річчя возз'єднання України з Росією", яка остаточно сформувала вигаданий колонізаторами міф про Переяславську раду. Найменший сумнів у цьому міфі або якійсь його складовій частині жорстоко переслідувався.

Цей міф є складовою частиною іншого, тотальнішого міфу російської великодержавно-шовіністичної історіографії, яким керувалися і керуються явно або у завуальованій формі правителі імперії у своїй політиці щодо України та Білорусі. Цей міф зводиться до того, що українці та білоруси є нібито не самостійними народами, а лише частинами російського народу, роз'єднаного ординами Батия, а потім поляками, литовцями, німцями і т. д., котрі ще й нібито "вигадали" українську та білоруську мови. Ці частини тільки й робили потім, що мріяли про "воссоєдіненіє" і нарешті прийшов Богдан Хмельницький і здійснив цю мрію. Вкажемо на головні риси цього міфу:

1. Українці і росіяни ніколи між собою не ворогували.

2. Московська держава робила все можливе, щоб підтримати українських повстанців, надавала "братню підтримку" і при першій же okazji оголосила війну Речі Посполитій.

3. Переяславська рада була генеральною, репрезентативною, всенародною і одностайною, а її рішення здобули всенародне схвалення.

4. Україна увійшла до Московської держави саме в 1654 р., і саме на тих умовах, які виробив Богдан Хмельницький і схвалив цар та його уряд; ці умови час від часу порушували "ізмєннікі", тільки тому цареві доводилося пізніше коригувати ці умови, які однак залишалися добрими. Москва ж ніколи не порушувала взятих на себе зобов'язань

5. Гетьман Богдан Хмельницький був великим другом російського народу, привів Україну у московське підданство, тому заслуговує похвали на відміну від усіх інших гетьманів - "ізмєнніков".

Були варіанти та модифікації даного міфу, але його суть залишається незмінною. Міф настільки довго й настирливо пропагувався, що навіть Тарас Шевченко вважав Богдана Хмельницького винним у зраді Україні і затаврував його у ряді поетів. Між тим, позбавлення України державної незалежності відбулося не у 1654 р., а у 1659 р. і підписав новий договір з Москвою уже не Богдан Хмельницький (який помер у 1657 р.), а новий гетьман, його син Юрій. Розглянемо ці положення у такій же послідовності.

1. За всю історію українсько-російських стосунків, починаючи з часів Юрія Дол-

горукого та Андрія Боголюбського, нараховується близько двох десятків воєн, в т.ч. на період до 1648 р. припадає приблизно половина. Москва вела переважно агресивні війни, українці й білоруси, які склали наприклад головну ударну силу в армії Великого князівства Литовського, давали гідну відсіч, часом щоправда й самі переходили кордони Московії, ходили походами на

6 років (!) Москва не погоджувалася вступити у війну проти Речі Посполитої на боці України, чекала доки сплинуть кров'ю та ослабнуть її сусіди і лише загроза переходу Б.Хмельницького під турецький протекторат змусила її діяти енергійніше і прийняти відповідні рішення Земського собору. Звичайно, Москва була зацікавлена насамперед в ослабленні Речі Посполитою,

Намагаючись звільнитися з «обіймів» Польщі, козацька Україна після Переяславської ради потрапила у не менш цупкі «обійми» Москви...

Москву, Твер, Рязань, Новгород, Псков і т. д. Пам'ятні блискучі перемоги над московитами під Оршею (1514), походи козаків Сагайдачного та Михайла Дорошенка на Москву, за Урал і до берегів Північного Льодовитого океану на поч. 17 ст. Сам Богдан Хмельницький, якого люблять записувати у московські друзі, відзначився у Смоленській війні проти Московії і за деякими даними був навіть нагороджений королем Владиславом IV дорогоцінною шаблею. Іван Богун у першій половині 40-х рр. 17 ст. вів козаків у похід з Кодака аж у Мордовію!

2. Хоча ці відносини були налагоджені, однак "братня" Москва не поспішала з допомогою українського народу. Спочатку ставлення з боку Москви до Національно-визвольної війни українського народу було ворожим, царський уряд боявся, що вибухнуть повстання і в Московській державі. Зазнавши три потужні поразки підряд з боку Речі Посполитої (Лівонська війна 1558-1583 рр.; "Смута"; Смоленська війна 1633-1634 рр.), царський уряд був дуже обережним, щоб не програти і вчетверте. Цілих

продавала українським повстанцям хліб, боєприпаси, але ж продавала, а не дарувала! Можна пояснити шестирічне зволікання Москви, говорити про обережність московського уряду, його холодний політичний розрахунок, але до чого тут дружба?!

3. Переяславська рада не могла бути всенародною й репрезентативною, оскільки на ній було присутніми не більше 300 осіб. На ній не були представлені жодні стани українського суспільства крім козаків. Вона не була навіть генеральною, а старшинською козацькою радою, проводилася в тилу, окремо від Війська Запорізького, яке готувалося на правобережній Київщині до оборони проти наступу армії Речі Посполитої. Ця рада була нелегітимною навіть з точки зору козацьких традицій. Ясно, що далеко не вся козацька старшина була прихильницею військово-політичного союзу з Московською державою, і це виявилось наприклад під час присяги, а особливо під час війн проти Московської держави у часи "Руїни".

4. Переяславські домовленості були усними і до того ж дуже неясними. У Москві протягом весни-літа 1654 р. продовжувалися переговори, які проводили представники 3-х станів українського суспільства Гетьманщини (козацтво, міщанство, православне духовенство). Останнє взагалі відмовилося будь-що підписувати, бо Москва вже тоді вимагала від УПС, щоб та перейшла під зверхність московського патріарха. Міщанство задовольнилося царським підтвердженням грамот та привілеїв великих князів литовських та польських королів, тобто збереженням свого "статус кво" і насамперед магдебурзького права (самоуправління). Козацтво домовилося про 17 статей з 23, залишивши на потім узгодження особливо важливих моментів. Так, обидві сторони не знайшли порозуміння щодо зовнішньої політики і кожна сторона діяла згідно із своїм розумінням. Ряд дуже важливих сфер життя, про які, судячи з іноземних джерел, мова йшла у Переяславі так і не були узгоджені і залишилися в такому вигляді часом аж по 19 ст.! Маємо наприклад на увазі протиріччя між системою державної монополії на вироблення алкогольних напоїв у Московській державі і свободою "винокуріння" в Україні. У Московії за паління тютюну рвали ніздрі, а в Україні було вільно труїти себе цим зіллям і т.д. Як мали узгодити ці суперечності в Переяславі? Знаємо, що московські представники хотіли зробити все так, як у себе, знаємо, що українські

болочішими були його наслідки для України - Гетьманщини. Тоді Б. Хмельницький знаходить інші вектори у своїй зовнішній політиці і укладає військово-політичний союз із Швецією та Трансильванією. З дипломатичних міркувань він не розірвав остаточно союз із Москвою, однак коли по його смерті Москва стала грубо втручатися у внутрішні справи Гетьманщини, то Іван Виговський і формально порвав з договором 1654 р. і уклав Гадяцький договір із Річчю Посполитою (1658 р.). Далі була поразка України у російсько-українській війні 1658-1659 рр. і вимушене підписання Юрієм Хмельницьким договору, який означав кінець незалежної Української держави і перетворення її в автономну одиницю Московської імперії. При цьому царські дипломати. А за ними й російські історики аж до др. пол 19 ст. видавали підписані Юрієм "Переяславські статті" ("14 статей") за нібито оригінал договору 1654 р.

5. Гетьман Богдан Хмельницький не був другом чи ворогом Москви. Він послідовно виходив з державних інтересів України, добився відродження незалежної Української держави і прагнув втримати цю державу незалежною, шукаючи союзників у визвольній боротьбі і на півдні, і на півночі, і на заході, а не тільки на північному сході.

Що ж стосується місяця під сонцем, яке нібито здобула Україна під московським пануванням, то варто вказати на знищення Російською імперією української державності, придушення нею ж будь-яких виявів національно-визвольної боротьби українців та білорусів, колоні-

альний гніт і репресії, оборони української та білоруської мов і т. д. Власне досить вказати на трагедію українського Голокосту 1932-1933 років... І треба не святкувати президентськими указами річниці "великої дружби", а реально дбати про розбудову дійсно української, і дійсно незалежної держави, про економічний та культурний розвиток українського народу, його моральне здоров'я, політичної свободи! Тільки живучи у незалежній сильній, багатій і демократичній християнській Українській державі можна будувати гідні й рівноправні стосунки з усіма сусідами! Від цього виграє не тільки український народ, але й російський, виграє і вся Європа!

3 публікацій доктора історичних наук, професора Юрія МИЦИКА

Малюнок Сергія ОВЧАРЕНКА

СВІТЛО ВОЛІ НА ВІСТРІ ШАБЛІ

У часи УНР уродженці Черкащини стали найкращими полководцями її війська...

Історія визвольних змагань плутає карти дешевим пропагандистам, які пробують довести, що український націоналізм і прагнення до Незалежності — це якесь локальне географічне явище, притаманне виключно "Западної України". Сьогодні мова про тих уродженців краю Хмельницького і Шевченка, які взяли тоді до рук зброю і очолили полки й дивізії молододержави, що прагнула волі...

Гордість війська Російської імперії й Української Республіки

Його називали "соколом із Соколівки" — за назвою рідного села сучасної Жашківщини, де народився цей затятий рубака-офіцер. Ще в імператорському Чугувському піхотному училищі командування за примітлого здібного юнкера Гаврила Базильського. У хлопцеві не помилилися — він став одним із тих, ким гордилася армія російського царя.

З початком Першої світової підпоручик Базильський зразу попросився з тихої Умані, де проходив службу, на фронт. Коли ж війна закінчувалася, відважний офіцер вже командував піхотним полком, мав на плечах погони полковника, на грудях — всі ордени імперії, аж до Святого Георгія з лавровою гілкою та Святого Володимира з мечами, при боці — іменну Георгіївську зброю, а в кишені — блискучі атестації командування...

Після революції 1917 року очолив зукраїнізовану дивізію, яка налічувала 5000 багнетів, 500 шабел і 20 гармат, і зумів привести її через Румунію, Бессарабію та Буковину на рідну центральну Україну. Всім серцем, розумом і руками зі зброєю в них підтримав прагнення батьківщини до незалежності. Вже в Першому Зимовому поході до царських нагород додав українську, якою пишався найбільше — став Лицарем Залізного хреста. В різні часи боїв за Україну вже в чині генерал-хорунжого був командиром дивізії, а потім — командувачем Лівій групи армії УНР, до якої входили 1-а Запорізька і 2-а Волинська дивізії та окрема козака бригада. Після поразки визвольних змагань помер у польському таборі для інтернованих. У часи соціалістичної Польщі його могилу зрівняли із землею...

Сотник особистої охорони Симона Петлюри

Борис Барвінський з Гришинець, що на Канівщині, змінив ще більше армій, аніж Базильський. Він був офіцером спочатку російського імперського, потім українського, польського і навіть німецького війська, але завжди прагнув до здобуття волі рідною Україною — вірив, що зброєю допоможе її вибороти...

Випускник Київської школи прапорщиків і Школи сотенних командирів Західного фронту, по-

ручник царської армії Барвінський взяв активну участь в українізації частин на фронті. Пізніше став спочатку сотником війська УНР, потім — курінним, зрештою — підполковником і начальником охорони Головного отамана Армії УНР Симона Петлюри. Після окупації України більшовиками став спочатку керівником відділу штабу військового міністра УНР в екзилі, відповідав за зв'язок з підпіллям української Наддніпрянщини, зокрема і рідного Канева. А потім став і підполковником піхоти Війська Польського — війська держави, яка, на його думку, могла допомогти рідній Україні визволитися. З тим же прагненням пішов воювати і в Другій світовій війні — вже як командир 30-го Гренадерського полку дивізії "Галичина". Останні його бої були поблизу міста Баутцен. З 1947 року — у еміграції в США, де помер і був похований на православному цвинтарі Баунд-Брук.

Залізну дивізію згубив... заради шапочки для коханки

Валентин Трутенко зі Звенигородки ніколи не був трутнем і ледацем. До революції блискуче закінчив кадетський корпус, піхотне юнкерське училище і академію Генштабу. На фронті

українізував 12-у російську армію, організував Український військовий з'їзд Західного фронту і привів до Києва Батурицький полк. У часи гетьмана Скоропадського командував підрозділами на Катеринославщині й Черкащині, пізніше підтримав прихід Директорії і повстання проти гетьмана...

Дружина й діти були далеко, а полковникові в перерві між боями хотілося уваги й кохання. Коли він прибув до Залізної дивізії змінити її легендарного командира, який захворів на тиф, поруч вже була молоденька, модно вбрана панянка...

До того часу Залізна дивізія не знала поразок, а назву свою отримала за переможні бої під Вапняркою і Жмеринкою, де вщент розбила російські більшовицькі війська Йони Якіра.

"У Залізної дивізії — залізна воля

Підрозділ Армії УНР на марші. Фото зроблене взимку 1918 року

й залізний крок" — таким був девіз цього елітного підрозділу. Слава ж непереможної постраждала... через дамську шапочку. Як згадують очевидці, полковник на цілих шість годин затримав відступ дивізії з місцевості, де вона була на дуже невіддільних позиціях перед денікінцями, що наступали. Чому? Через тиждень мав бути Новий рік і місцевий майстер дошивав замовлену для його коханки кокетливу шапочку із білого хутра... Коли ж дивізія зрештою виступила, на похідну колону з усією потужністю вдарила денікінська Кавказька дивізія під командуванням князя Голіцина. Розбита й розпо-

рошена по степу Залізна дивізія на якийсь час припинила існування. А дамочку в білій шапочці, яка коштувала життя дивізії, бачили на місці поля бою в бричці поруч з тим самим князем Голіциним.

Пізніше Залізна дивізія відновилася, а до її складу навіть увійшов кавалерійський Донський полк, який хотів бачити Кубань у складі України. А полковника Трутенка ще довго носило по світу вітрами політики і відголосків воєн, у яких більше не брав участі. Починав еміграцію з Польщі, а завершив життя за океаном, за тисячі кілометрів від рідної Звенигородки — в екзотичній, але чужій Чилі...

Історик. Журналіст. Воїн

Андрій Вовк із Деньгів Золотоніського повіту війни не прагнув, але й не тікав від неї — так повелося у їхньому старому козацькому роду. Юнкерське піхотне училище закінчив з "Мілютинського і Воєнного міністрів нагородами та з занесенням у мармурову таблицю".

Військову службу розпочав у 174-у Роменському полку, дислокованому в Черкасах. Вже в Першу світову командував піхотним батальйоном російської армії на Румунському фронті і навіть був членом Ради фронту. Учасник українізації полків і жорсткий противник гетьмана Скоропадського та його політики співпраці з німцями та австрійцями. На посаді коменданта Могилів-Подільського повіту перешкоджав австрійцям вивозити українське збіжжя, за що був ув'язнений. На гауптвахті в Києві підняв повстання 400 вояків Запорозького корпусу і став одним з керівників збройного виступу проти гетьмана, після чого останній зрікся влади. Сформував ударний батальйон (пізніше — полк), з яким у січні 1919-го звільнив від більшовиків Житомир і завдав декілька поразок військам червоних і денікінців поблизу Умані. Ліквідував спробу повстання отамана Волоха проти уряду УНР, тим самим зберігши владу Петлюри. У Першому Зимовому поході військ УНР керував військовими операціями Групи військ УНР, до якої входило три дивізії. Мав декілька поранень і став Лицарем Залізного Хреста і Хреста Симона Петлюри.

У польському таборі для інтернованих створив і очолив редакцію журналу, який так і назвав — "Табір". 1925 року Андрій Вовк стає головою Українського воєнно-історичного товариства і редактором журналу "За державність". Віра в те, що Україна буде незалежною, не залишала його й на мить.

* * *

Цікаво бачити україномовну канадську газету, датовану 1962 роком, де на фото зображений Матвій Суржко з Буди-Орловецької, що на Городищині. Під знімком, зробленим 1919 року, — підпис: "Зі світлина б'є молодість, життєрадісність і відвага. Такими були наші соколи-кіннотники, що, несучи страх і смерть ворогам України, літали її безмежними степами"...

Андрій КРАВЕЦЬ,
"Прес-Центр"

Церковний календар

СВЯТО БОГОЯВЛЕННЯ

19 січня Свята Православна Церква святкувала Богоявлення або Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа. Це велике дванадцяте неперехідне свято. Свято Хрещення Господнього – одне із самих древніх свят християнської Церкви. Його встановлення відноситься ще до апостольських часів. Древня назва свята – „ТЕОФАНІЯ”, що означає Богоявлення.

Слово „хрещу” по-грецьки означає „погружаю у воду”. Не можливо зрозуміти сенс і важливість хрещення, не роз’яснивши перш за все символічного значення води, про яке говориться у Старому Завіті. Вода – початок життя. Саме з води, беруть свій початок всі живі істоти. Де немає води, там пустеля.

Хрещення Іоанна Хрестителя було символічним і означало те, що як тіло омивається і очищається водою, так і душа людини, яка покалася і увірвала в Христа, буде очищена від усіх гріхів Христом. Сам Іоанн виголошував: „За мною іде Сильніший за мене, у Якого я недостойний, нахилившись, розв’язати ремінь взуття Його; я хрещу вас водою, а Він буде хрестити вас Духом Святим” (Мк. 1, 7-8).

Тридцять років Ісус Христос жив у Назареті зі Своєю Пречистою Матір’ю, Дівою Марією, і старцем Йосифом. Коли ж Йому виповнилося тридцять років, Він прийшов із Назарета на Йордан, щоб хреститися від Іоанна. Бог відкрив Іоанну, що це не простий чоловік, а Син Божий, через те Іоанн відмовлявся хрестити Ісуса Христа, кажучи Йому: „Мені належить хреститися від Тебе; а Ти хочеш, щоб я хрестив Тебе”. Ісус відповів: „Не стримуй! Ми повинні виконати все, що повелів Бог”.

„І сталося у ті дні, прийшов Ісус із Назарету Галілейського і хрестився від Іоанна в Йордані. І коли виходив з води, зараз же побачив Іоанн небеса, що розкривалися, і Духа, Який сходить на Ісуса, мов голуб. І голос був з небес: Ти Син Мій Улюблений, в Якому Моє Благовоління” (Мк. 1, 9-11). Про це свідчать всі чотири Євангелія.

Після хрещення Христа, хрещення для людей, це не просто символ очищення. Тут Ісус явив Себе світу як Христос, Син Божий.

(„Месія” по-єврейськи – те ж саме, що по-грецьки „Христос”, тобто „Помазанник Божий”). Богоявлення відкрило нам велику Боже-ственну тайну Святої Тройці.

Тепер кожен, хто охрещується, стає причасником цієї тайни. Хрещення – це початок відновлення першопочаткового образу Божого в падшій людині.

Велика тайна, що звершується в хрещенні, не відразу досягає наш розум.

Хрещення робить нас єдиними з Христом, наче б то прививає нас до Нього. Під час хрещення у воді, джерелі нового життя, людина помирає для гріха і воскресає для Бога. Але щоб дійсно набути цей образ, потрібно працювати над собою все життя.

Святитель Іоанн Золотоустий так говорить про це свято: „Чому Богоявленням називається не той день, в який народився Христос, а той, в який Він хрестився? Цей день є той самий, в який Він хрестився і освятив водне єство, Він явив Себе світу. Саме тому в це свято опівночі, всі почерпнувши води, приносять її додому, і зберігають весь рік; і відбувається явне знамення: ця вода у своїй сутності не псується на протязі довгого часу, а залишається свіжою, начебто тільки що взятою з джерела”.

Чому ж цей день називається Богоявленням? Тому, що Христос став відомим для всіх не тоді, коли він народився, а коли Він хрестився. Про це говорить Іоанн Хреститель: „Серед вас стоїть Той, Якого ви не знаєте” (Ін. 1, 33). „І я, – говорить він, – не знав Його, але той, Хто послав мене хрестити водою, сказав мені: на кому побачиш Духа, Який сходить і перебуває на Ньому, Той хреститиме Духом Святим” (Ін. 1, 33).

В пам’ять про те, що Спаситель Своїм Хрещенням освятив воду, в цей день звершується водосвяття: напередодні свята Богоявлення вода освячується в храмах, а в сам день – в річках, на озерах, біля криниць, джерел, або інших місцях, де беруть воду.

Чудодійних дій святої води сподобляються лише ті, хто споживає її з живою вірою в обітницю Божі і силу молитви Святої Церкви, ті, які мають чисте і щире бажання змінити життя, покаятися і спаситися

Хрещенська вода – це святиня, яка має бути в домі кожного православного християнина. Її бережно зберігають біля святих ікон. Хрещенська вода, як і Святе Причасття, приймається віруючими тільки натшесерце.

Освячуюча і животворча дія святої води розповсюджується як на тіло і душу людини, так і на всі предмети, які служать для її духовного і тілесного життя. Свята вода гасить полум’я пристрастей. Відганяє злих духів – ось чому окроплюють святою водою домівки і всяку річ, яку освячують.

Таку силу вода отримує через молитовне призивання на неї Божого благословення.

Дорогі читачі! Вітаю Вас із святом Богоявлення Господнього! Нехай Боже Благословення зійде на Вас і на ваші сім’ї та родини.

З повагою підготував протоієрей Василь Циріль – настоятель Храму Святих Первоверховних Апостолів Петра і Павла. м. Чигирин.

ДЕНЬ В ІСТОРІЇ

25 – 31 січня

25 січня 1942 р. на російській каторзі загинув Агатангел Кримський (на фото).

25 січня 1967 р. помер бандурист Семен Власко.

26 січня 1892 р. народився Григорій Яковенко, член Холодноярського повстанку.

27 січня 1527 р. русько-литовське військо під проводом князя Костянтина Острозького, черкаського старости Остафія Дашкевича та київського воєводи Андрія Немировича уцент розбило татар у битві під Ольшаницею.

27 січня 1790 р. у Городищі на сучасній Черкащині народився письменник Петро Гулак-Артемівський.

27 січня 1839 р. народився Павло Чубинський, автор слів українського гімну „Ще не вмерла Україна”.

27 січня 1860 р. вийшов друком повний „Кобзар” Тараса Шевченка.

27 січня 1981 р. помер Лавро Кемпе (на фото), козак полку Чорних запорожців Армії УНР, режисер, актор.

28 січня 1897 р. народився Іван Ремболович, підполковник Армії УНР, сотник дивізії „Галичина”.

28 січня 1918 р. загинув від московської кулі командувач 1-ї Української дивізії і 1-го Українського корпусу Яків Гандзюк.

28 січня 1929 р. почався 1-й Конгрес українських націоналістів, на якому було створено ОУН.

28 січня 1951 р. народився Леонід Каденюк, перший космонавт незалежної України.

28 січня 2010 р. указом президента Віктора Ющенка воїнів УПА визнано учасниками боротьби за незалежність України.

29 січня 1900 р. створено Революційну українську партію.

29 січня 1918 р. відбувся бій під ст. Крути між Студентським куренем та російським військом Михайла Муравйова.

30 січня 1644 р. у битві під Охматовим (сучасна Черкащина) козацько-польське військо уцент розбило татарську орду Тугай-бея.

30 січня 1834 р. народився Володимир Антонович, видатний історик, археолог і етнограф.

30 січня 1895 р. народився Петро Дяченко, генерал-хорунжий Армії УНР.

30 січня 1962 р. помер четар УСС, верховний отаман Українського Пласту (1924 – 1934) Северин Левицький.

31 січня 1648 р. на Запорозьку Січ прибув Богдан Хмельницький.

31 січня 1918 р. помер Іван Пулюй, винахідник променів, названих пізніше рентгенівськими.

31 січня 1941 р. створено Київську кіностудію науково-популярних фільмів (пізніше – Київнаукфільм)

31 січня 1949 р. загинув полковник Олекса Гасин-„Лицар” (на фото), шеф Головного штабу Української повстанської армії.

Свідоцтво про державну реєстрацію
КВ №18773-7573ПР від 18.01.2012 р.

Козацький край

Головний редактор –
Олег ОСТРОВСЬКИЙ
Шеф-редактор – Віктор ВОЛЯ
Редактор випуску – Петро ДОБРО
Голова редакційної ради –
Володимир МУЛЯВА
Засновник – Чигиринська ГО
„Вільне Козацтво Холодного Яру”

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС ГАЗЕТИ – 89155

Адреса редакції:
вул. Ільїна, 330, к.4, м.Черкаси, 18005, тел.: (0472) 31-29-74
E-mail: Cossack_land@i.ua
Газета віддрукована в ПП „Видавництво Республіка”,
м. Черкаси, вул. Вербовацького, 1а. Тираж – 10 000 екз.
Замовлення № 97